

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Realis & spiritualis Communionis differentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nin. 3.p.
Chron. tit.
23.c.14.9.8

sperabat, Raymundum, qui à confessionibus illi erat, rogauit, vt sacrificium tantisper differret, donec ipsa interesse, & sacrâ Synaxi refici posset. Continuato diutiùs dolore, iubet eum, etiam se absente, sacrificare, ne mora nimis longa esset. Eo agente, remittit dolor, & mox illa, incio mysta, adrepat, atque in remoto angulo confidet. Dum frangeret hostiam sacerdos, particula hostiæ ex oculis illius subducta est, vtraq; parte maiore, in manibus eius remanente. Vndiq; diligenter circumspicit, nusquam particulam, reperit. Peraçto sacro, Catharina eum interrogat, cur tristitiam vultu præ se ferat? Hostiæ particulam abs se amissam, ait ille. Et illa: *Quæsiisti, inquit, diligenter? Quæsiui, respondet ille.* Tum illa subridens ait: *Non erat necesse, te propterea tristari. Equidem arbitrator, inquit ille, te mihi illam abstulisse.* Et illa: *Non mihi, inquit, vitio vertas, quia non ego, sed alius abstulit. Hoc tamen scias, velim, quòd nunquam inuenies.* Tum falsa est, sibi diuinitus delatam fuisse: *Dum enim socia meæ, inquit, nolent, vt communicarem, ne ipsis molestiam adferrem, acquieui. Recurri interim ad benignissimum sponsum meum, IESVM Christum, qui sublatam particulam, ad me derulit; ideoq; non li contristari, sed potius gaude, in ipso, cum gratiarum actione.* Planum est igitur, tam preciosa esse piorum hominum desideria, vt Deus ipse iudicet ea diuinitus implenda, si impleri non possint aliunde. Quanquam non opus est, vt ea miraculis semper impleat: implet satis, si diuinâ gratia implet. Quod etiam facit per *spiritualem communionem.*

VIII.
S. Thom. 3.p
q. 80. art. 1. 2

Nam hîc mihi silendum non est, quod Theologi, cum D. Thoma Aquinate, omnes docent, atque ex hac ipsa Dei bonitate consequens est; eos, quibus, quacunque demum ex causa, non conceditur, SS. Eucharistiam *Sacramentaliter* sumere, quàm frequentissimè illam saltem *spiritualiter* sumere aut posse, aut oportere. Gratissimum enim est Christo, corde ei nos iungi, si ore simul iungi non possimus. Nobis autem hæc coniunctio prorsus necessaria est. Neque ea res fructu caret. Quia effectum Sacramenti magnum percipere potest, qui Sacramentum habet in voto, tametsi illud in re non accipiat. Quemadmodum enim multi *baptismo flaminis* baptizantur antè, quàm baptismo aquæ baptizentur, propter inflammatum baptismi desiderium; ita etiam plurimi SS. Eucharistiam *spiritualiter* manducant, eam impensè desiderando, licet *Sacramentaliter* non manducant; aut antè, quàm

tè, quàm manducant: qua manducatione spiritali itidem percipi-
 pitur effectus huius sacramenti. Etenim homines, in ea, Christo,
 per fidem, & charitatem, spiritaliter coniunguntur. Credunt
 enim & amant, quod desiderant. Fides autem Christo intellectum,
 amor vnit voluntatem. Neque tamen idcirco sacramentalis & rea-
 lis manducatio superuacanea censenda est: siquidem, vt D. Tho-
 mas ait, *plenius inducit sacramenti effectum, ipsa sacramenti susceptio,*
quàm solum desiderium. Qui enim simul spiritaliter & realiter, seu
 sacramentaliter Eucharistiam sumunt, *maiolem copiam gratie &*
virtutum consequuntur: quia præcepto realis sumptionis, aut insti-
 tutioni Christi parent, & ordinariè magis ad se Deo coniungen-
 dos excitantur; ac *ex opere operato* fructum consequuntur: cum
 spiritalis communio sit tantùm opus operantis, nec impleat præce-
 ptum realis sumptionis, quando ea haberi potest. Quare neque
 communio realis est negligenda, neque spiritalis non frequentis-
 simè vsurpanda; vt & illius fructu maiore potiamur, & adipisca-
 mur hunc, quoties in die volumus, obuium ac opportunum. Què
 etsi Sanctissimi quique maximè appetant, tamen etiam sectari pos-
 sunt peccatores. Isti enim, dum à Sacramentali communione
 abstinere, memores illius: *Qui manducat, & bibit indignè, iudi-*
cium sibi manducat & bibit. (quia rem tam sanctam irreuerenter
 tractat;) possunt tamen licitè sacramentum hoc spiritaliter sume-
 re, hoc est, desiderare; atque ita, Christo spiritaliter coniungi,
 per fidem, & actualem charitatem, seu contritionem de peccato;
 ob quod se hoc Angelorum pane indignos iudicant, quodque ab-
 olitum volunt, vt digni fiant. Qua proinde spiritali communio-
 ne, non peccant; quia eam falsitatem non committunt, quam
 committunt, qui illud realiter sumunt peccato mortali astricti.
 Significant enim isti, se Christo vnitos, & membris eius incorpora-
 tos, quòd tantùm fit, per fidem formatam, quæ in peccatoribus nõ est,
 in quibus non est habitus charitatis: non significant autem hoc,
 qui tantùm spiritaliter comunicant, sed significant, se optare esse
 coniunctos, siue re ipsa coniuncti sint, siue non, sed tantùm coniu-
 gi desiderant, desiderioque se iungant, & implicita contritione
 (si non expressa) profiteantur, seiungi se ab illo, peccando me-
 ruisse. Sicut ergo infidelis Baptismum, sicut adulter Sacramen-
 tum Pœnitentiæ, ita & quiuis peccator, per fidei & actualis cha-
 ritatis exercitium potest Sacramentum Eucharistiæ desiderare.

Idem. q. 69.
 art. 4. ad 2.

1. Cor. II. 29

R Quo

Quo desiderio in sui despectum, & in peccati detestationem venit; videns se, suâ culpâ, sacramentali Eucharistiæ sumptione & tam sacro conuiuio, sine veste nuptiali charitatis habitualis, indignum esse; cuius proinde desiderio, vult peccata deponere, vt dignus fiat, qui ad mensam regiam accedat. Vt enim olere domestico abstinent, ad nuptiales epulas inuitati; sic, qui desiderio tenentur, cœlestis ambrosiæ, libenter contemnunt cramben peccatorum, toties repetitam. Vtilissima itaque est etiam peccatoribus sumptio spiritualis Eucharistiæ, impetratque à Deo, tandem sumptionem quoque sacramentalem. Alexander Macedo dijs sacrificans, ac citra parsimoniam thura in ignem sæpius iniiciens (licet Leonida pædagogo reclamante, & dicente, vt tam sumptuosè sacrificaret, cum thuriferam subiugasset regionem) etiam aromatiferam regionem adeptus est: ita qui erga Deum non sunt avari, sed quam largissimè spiritualiter communicant, id assequuntur, vt eis Deus, vel per homines, vel per modos, extra communem ordinem, atq; etiam miraculosos, communionem sacramentalem impertiatur.

Plutarch. in
Apotheg.
Alex. Mag.

Prou. 8. 20.

In vijs iustitiæ ambulo, inquit, in medio semitarum iudicij, vt ditem diligentes me, & thesauros eorum repleam. Quàm quidam calidè optât, thesauros suos repleri? cur hîc inopiam amant? Quàm multi dies noctesque, inter pocula, & in vino versantur, nec aliud cogitant, quàm comestationes? cur calicem Domini non sitiunt, cur non esuriunt frumentum electorum? Quis cibus Deo dulcior, quis suauior potus, quàm sanguis Christi? Dicebat olim Booz ad Ruth,

Ruth. 2. 10.

vt cum messoribus intingeret buccellum suam in aceto, & vt liberrimè spicas colligeret: ob quam liberalitatem illa mox eum, super terram adorauit. Christus iubet nos, in sanguine suo non buccellam, sed animam nostram lauare, & in aceto memorialis Passionis suæ intingere; & non cadimus in terram? non venimus? non adoramus? immò nec esurimus, nec sitimus. Alioquin utique qui vult nos cibum dare esurientibus, ac sitientibus potum; ipse etiam in cibum nobis se daret, & in potum. In quam rem plura libet exempla apponere.

IX.

Petr. de Na-
talib. lib. 5.
cap. 106.
Mar. Marul.

Per annos adeò sexaginta Onuphrius Confessor, & Dei assiduus cultor, in vastissima profundissimâque Ægypti eremo, hominibus incognitus vixerat. Ex his, triginta annis, in cibum vsus fuerat solis palmæ fructibus, & herbarum radiculis. Reliquis triginta annis, solo pane vitæ vitam sustentauit, At quia decrat sacerdos,